

VIENA PRINCESĖ IR 35 PRETENDENTAI | JOS ŠIRDĮ PRASIDEDA NAUJA ATRANKA

Ketvirta „Atrankos“ knyga

A woman in a grey, strapless, ruffled gown is shown from the back, looking over her shoulder. She is holding a tiara. The background is a blurred ballroom scene with other people in formal attire and falling confetti.

PAVELDĖTOJA
KIERA CASS

Alma littera

Pirmas skyrius

Negalėjau sulaikyti kvėpavimo septynias minutes. Tiesą sakančią, neįstengiau nė minutės. Sykių mėginiau nubėgti mylią per septynias minutes, nes buvau girdėjusi, kad sportininkai nubėga per keturias, bet pusiaukelėje teko gėdingai sustoti, nes ėmė baisiai diegti šoną.

Šiaip ar taip, turiu kuo pasigirti ir nustebinti – per septynias minutes tapau karaliene.

Gimiau septyniomis minutėmis anksčiau už savo brolių Aureną, tad sosto paveldėjimo teisė atiteko man, o ne jam. Jei būčiau gimusi karta anksčiau, tai būtų buvę nesvarbu. Aurenas, kaip vyriškosios lyties palikuonis, būtų tapęs sosto paveldėtoju.

Deja, mama ir tėtis negalėjo susitaikyti su tuo, kad jų pirmagimė negaus titulo tik dėl to, kad turi krūtis, tiesa, kol kas visai menkutes, bet dailias. Taigi jie pakeitė įstatymus, tauta džiūgavo, o aš kiekvieną dieną buvau ruošiamą tapti naująja Ilėjos valdove.

Gimdytojai nesuprato, kad padarę tai, kas jiems atrodė teisinga, man atrodė *visiškai* neteisinga.

Stengiausi nesiskųsti. Galų gale supratau, kaip man pasisėkė. Vis dėlto būdavo dienų ir net mėnesių, kai jusdavau, kad tokia našta žmogui nepakeliama.

Peržvelgiau laikraščius – neseniai buvo kilęs dar vienas maištas, šį kartą Zunėje. Tėtis, prieš dvidešimt metų tapęs karaliumi, pirmiausia panaikino kastas. Senosios kastos buvo pamažu naikinamos nuo pat mano kūdikystės. Maniau, kad kitados kastos itin varžė žmones, kiekvienas iš jų nuo pat gimimo būdavo pažymėtas tam tikru ženklu. Mama priklausė penktai kastai, tėvas – pirmai. Tai neturėjo prasmės, jokių išorinių skirtumų nebuvo matyti. Kaip galėjai žinoti, ar sutinki šeštos kastos atstovą, ar trečios? Ir kam viso to reikėjo?

Kai tėtis pirmą kartą paskelbė įsaką apie kastų panaikinimą, šalies piliečiai džiūgavo. Tėtis vylėsi, kad pokyčiai Ilėjos valstybėje vyks maždaug tiek laiko, kiek reikia užaugti naujai kartai. Vadinasi, galėjome laukti netikėtumų.

Iki šiol buvo ramu, bet šį maištą reikėjo laikyti vienu iš staigios suirutės požymių.

– Norėtumėte kavos, Jūsų Šviesybe? – pasiūlė Nina, statydama kavinuką ant stalo.

– Ačiū. Gali nurinkti lėkštes.

Permečiau akimis straipsnį. Restoranas buvo sudegintas iki pamatų, nes jo savininkas atsisakė skirti padavėjui vyriausiojo virėjo pareigas. Padavėjas tvirtino, kad paaukštinimas jam buvęs seniai pažadėtas, bet pažadas neįvykdytas – žmogus buvo įsitikinęs, kad tai lėmė jo šeimos praeitis.

Žiūrėdama į apanglėjusius pastato griuvėsius, tiesą sakant, nežinojau, kurią pusę palaikyti. Restorano savininkas turėjo teisę paaukštinti ar atleisti, ką tik panorėjęs, antra vertus, padavėjas negalėjo būti žeminamas dėl to, kad priklausė kitai kastai, nes šios buvo jau seniai panaikintos.

Pastūmiau laikraštį į šalį ir paėmiau puodelį kavos. Tėtis tikrai nusimins. Neabejojau, kad kelis kartus apmąstė šį įvykį, svarstydamas, kaip išspręsti konfliktą. Bėda buvo ta, kad mums pavykdavo nuslopinti vieną kitą incidentą, bet niekaip negalėjome susidoroti su diskriminacija, išlikusia po kastų panaikinimo. Buvo neįmanoma visko kontroliuoti – tokių atvejų pasitaikydavo labai dažnai.

Baigusi gerti, kavą patraukiau į savo drabužinę. Metas pradėti naują dieną.

– Nina, – pakviečiau kambarinę, – ar žinai, kur mano tamsiai violetinė suknelė? Ta su kaspinu?

Nina prisimerkė ir susikaupusi ėmė ieškoti drabužio.

Rūmuose įvyko daug svarbių pokyčių, mano kambarinė irgi buvo naujokė. Tarnavo tik pusmetį, iš pradžių dvi savaites pavadavo pirmiau dirbusią ir susirgusią merginą. Nina buvo labai atidi mano poreikiams, daug mielesnė už savo pirmtakę, todėl ją ir pasilikau. Be to, mane žavėjo jos stiliaus jausmas.

Nina spoksojo į didžiulę drabužinę.

– Ko gero, reikėtų ją pertvarkyti.

– Jei turėsi laiko, gali imtis. Manęs šis darbas tikrai nedomina.

– Žinoma, nes reikiamus suieškau aš, – nusišaipė ji.

– Taip ir yra!

Nina tik nusijuokė iš mano pastabos, paskui greitai peržiūrino sukneles ir kelnes.

– Man patinka tavo šukuosena, – pagyriau.

– Ačiū.

Visos kambarinės nešiojo kepuraites, bet Nina vis sumandavo ką nors įdomaus. Kartais jos veidą gobdavo kelios tankios juodos garbanos, kitąsyk ji susukdavo plaukus į kuodą ir sukišdavo po kepuraitę. Kartkartėmis susipindavo kasas ir apvyniodavo aplink galvą. Man tikrai patiko, kad kambarinė nestokoja išradingumo ir kasdien ką nors sugalvoja.

– Štai, radau! – Nina ištraukė suknelę iki kelių ir užsimetė ant rankos.

– Puiku! Ar žinai, kur mano pilkas švarkelis trijų ketvirčių rankovėmis?

Ji pažvelgė į mane bejausmiu veidu.

– Tikrai reikės pertvarkyti drabužinę.

Sukikenu.

– Tu surask, o aš apsilvksiu.

Apsilvksiu ir susišukavau plaukus – taip pasirengiau dar vienai būsimosios karalienės dienai. Drabužiai buvo moteriški, bet ganėtinai griežti, kad būčiau vertinama rimtai. Tokio stiliaus laikiausi kasdien.

Žiūrėdama į veidrodį, pasakiau savo atvaizdui:

– Tu esi Ildina Skriv, sosto paveldėtoja, pirmoji mergina, kuri valdys viena. Niekas neturės tiek valdžios kiek tu.

Tėtis jau sėdėjo kabinete ir suraukęs kaktą skaitė naujienas. Paveldėjau iš jo tik akis, nebuvau panaši ir į mamą.

Tamsiais plaukais, pailgu veidu ir rusva oda atsigimiau į močiutę. Jos portretas, tapytas karūnavimo dieną, kabojo ke-tvirto aukšto koridoriuje. Vaikystėje mėgdavau į jį žiūrėti ir spėlioti, kaip atrodysiu užaugusi. Portrete močiutė buvo pa-vaizduota maždaug dabartinio mano amžiaus. Mudvi buvome skirtingos, bet kartais pasijusdavau tarsi jos atspindys.

Patraukiau per kambarį ir pabučiavau tėtį į skruostą.

– Labas rytas.

– Labas, – atsakė jis. – Ar skaitei laikraščius?

– Taip, šį sykį bent jau nėra aukų.

– Ačiū Viešpačiui.

Blogiausia būdavo, kai per neramumus žmonės žūdavo gatvėje ar tiesiog dingdavo. Baisėdavausi skaitydama apie sumuštus jaunos vyrus, norėjusius perkelti savo šeimas į geresnį rajoną, ar apie moteris, užpultas vien už tai, kad ieškojo darbo, kuris anksčiau joms buvo neprieinamas.

Kartais pritrūkdavo laiko sužinoti tokių įvykių priežastis ir surasti kaltininkus. Dažniausiai įtariamieji rodydavo pirštu vienas į kitą ir išsisukinėdavo nuo tiesaus atsakymo. Man buvo skaudu tai matyti, tėtis graužėsi dar labiau.

– Nesuprantu šito, – jis nusiėmė skaitymui skirtus akinius ir pasitrynė akis. – Piliečiai troško panaikinti kastas. Mes darėme tai palengva, kad visi spėtų prisitaikyti. O dabar jie degina pastatus.

– Ar yra būdas įvesti tvarką? Ar negalėtume suburti tarybos, kad spręstų konfliktus? – vėl pažvelgiau į nuotrauką. Kamputyje buvo matyti restorano savininko sūnelis, jis rau-

dojo, viską praradęs. Širdyje supratau, kad jokia taryba nespės išnagrinėti daugybės skundų, bet sykiu suvokiau, kad tėtis negali sėdėti sudėjęs rankų.

Jis pažvelgė į mane.

– Taip darytum tu?

Nusišypsojau.

– Ne, klausiu, ką darytų mano tėtis.

Jis atsiduso.

– Idlina, tu ne visada galėsi remtis manimi. Turi būti stipri, ryžtinga. Kaip pati spręstum šį konfliktą?

Susimąščiau.

– Vargu ar galima jį išspręsti. Neįmanoma įrodyti, kad padavėjui buvo atsakyta paaukštinimas dėl senųjų kastų. Tegalime iširti, kas padegė restoraną. Šeima prarado pragyvenimo šaltinį, ir kas nors turi už tai atsakyti. Nevalia vykdyti teisingumo tyčiniu padegimu.

Žiūrėdamas į laikraštį, tėtis papurtė galvą.

– Manau, tu teisi. Norėčiau padėti padegėliams. Bet dar svarbiau užkirsti kelią tokiems įvykiams ateityje. Nusikalstamumas grėsmingai plinta.

Tėtis išmetė laikraštį į šiukšlinę, atsistojo ir priėjo prie lango. Mačiau, kad jo pečiai įtempti. Kartais pareigos suteikdavo jam džiaugsmo, tarkim, kai lankydavosi mokyklose, vis stengdamasis jas parenti, ar kai sužinodavo atsigaunant karo nuniokiotas bendruomenes. Deja, šitai nutikdavo vis rečiau. Dažniausiai tėčiui tekdavo nerimauti dėl sumaišties valstybėje ir nenuoširdžiai šypsotis žurnalistams, puoselėjant viltį, kad

valdovo ramybe persiims šalies gyventojai. Mama kiek įstengdama padėjo jam nešti tą naštą, bet šalies likimas labiau slėgė tėčio pečius. Vieną dieną ši našta teks man. Suvokdama, kokia ji sunki, būgštavau per anksti pražilsianti.

– Idlina, surašyk darbus, kuriuos turiu atlikti. Primink, kad parašyčiau Zunės gubernatoriui Harpenui. Laiškas turi būti skirtas Džošua Harpenui, ne jo tėvui. Vis pamirštu, kad tai jis laimėjo paskutinius rinkimus.

Surašiau tėvo nurodymus dailiu raštu, vaizdavausi, koks patenkintas jis bus, vėliau juos skaitydamas. Juk nuolat skatino mane mokytis gražios rašysenos.

Dirstelėjusi į tėtį, nusišypsojau pati, bet netrukus mano veidas surimtėjo, nes pamačiau, kaip jis trinasi kaklą, karštingiškai ieškodamas sprendimo.

– Tėti.

Jis atsigrėžė ir tuoj pat atlošė pečius, tarsi būtų turėjęs atrodyti stiprus netgi mano akivaizdoje.

– Kaip manai, kodėl tai vyksta? Juk šitaip buvo ne visada. Tėtis kilstelėjo antakius.

– Žinoma, ne visada, – sumurmėjo pats sau. – Iš pradžių visi atrodė patenkinti. Kaskart, kai panaikindavome dar vieną kastą, žmonės švęsdavo. Bet tai truko tik kelerius metus, kol buvo oficialiai panaikintos visos kastos, o paskui prasidėjo neramumai.

Jis vėl pažvelgė pro langą.

– Spėju, kad tie, kurie užaugo tebesant kastoms, supranta, kad jų gyvenimas pagerėjo. Tarkim, jiems lengviau susituokti

ar gauti darbo. Šeimos pajamos neapsiriboja viena profesija. Žmonės turi daugiau galimybių gauti išsilavinimą. Bet tie, kurie užaugo be kastų, stojo į opoziciją... Turbūt nebeišmano, ką daugiau daryti.

Tėtis žvilgtelėjo į mane ir gūžtelėjo pečiais.

– Man reikia laiko, – sumurmėjo jis. – Turiu rasti būdą gražinti viską į vėžes ir atkurti tvarką valstybėje.

Pastebėjau gilią raukšlę jo kaktoje.

– Tėti, vargu ar tai įmanoma.

Jis šyptelėjo.

– Jau buvome šio to pasiekę. Prisimenu...

Tėtis vėl dirstelėjo į mane, tarsi klausdamas be žodžių.

– Tėti...

– Klausau.

– Ar tau viskas gerai?

Jis keliskart sumirksėjo.

– Taip, brangioji, beveik gerai. Eik padirbėti prie biudžeto išlaidų sumažinimo projekto. Popiet aptarsime tavo pasiūlymus. Turiu pasikalbėti su tavo mama.

– Gerai.

Nebuvau gabi matematikai, todėl prie pasiūlymų, kaip sumažinti biudžeto išlaidas ar rasti naujų pajamų, darbuodavausi dvigubai ilgiau. Vis dėlto kategoriškai atsisakiau, kad vienas iš tėčio padėjėjų tikrintų mano darbą ir taisytų klaidas. Kruopščiai atlikdavau savo darbą, net jei tekdavo sėdėti per naktį.

Žinoma, Aurenas, puikus matematikas, nebūdavo verčiamas dalyvauti svarstant biudžeto reikalus, lėšų perskirstymą

ar sveikatos sistemos problemas. Jį nuo to išgelbėjo septynios nelemtos minutės.

Tėtis patapšnojo man per petį ir išskubėjo iš kambario. Šįsyk prireikė daugiau laiko, kol sutelkiau dėmesį į sąskaitas. Suglumino jo veido išraiška – buvau tikra, kad tai susiję su manim.

Antras skyrius

Kelias valandas darbavausi prie biudžeto ataskaitų, paskui nutariau padaryti pertraukėlę ir patraukiau į savo kambarį, kad Nina pamasažuotų rankas. Man tai būdavo ypatingas malonumas. O prie suknelių, pasiūtų pagal mano figūrą, prie kiekvieną ketvirtadienį pristatomų egzotiškų desertų ir daugybės kitų gražių dalykų buvau jau įpratusi, jie tiesiog priklausė man kaip būsimai karalienei.

Mano kambario langai atsivėrė į sodus. Įdienojus pro juos plūsdavo šilta medaus spalvos šviesa ir krisdavo ant aukštų sienų. Mėgavausi šiluma ir mikliais Ninos pirštų judesiais.

– Kad ir kaip ten būtų, jo veido išraiška buvo keista. Tarsi akimirką būtų nutolęs.

Veltui stengiausi paaiškinti neįprastą tėčio išėjimą šįryt. Nė nežinojau, rado jis mamą ar ne, nes į kabinetą nebegrižo.

– Manote, karalius apsirgo? Pastarosiomis dienomis atrode pavargęs, – kalbėdama Nina meistriškai darbavosi.

– Tikrai? – paklausiau prisimindama, kad man tėtis neat-

rodė pavargęs. – Jis tiesiog įsitempęs, juk turi priimti tiek daug sprendimų.

– Vieną dieną tai daryti teks jums, – pareiškė Nina, jos bal-
se buvo justai nuoširdus susirūpinimas ir žaismingumas.

– Vadinasi, tau teks du kartus daugiau masažuoti mane.

– Nežinau, – atsakė ji. – Gal po kelerių metų norėsiu imtis
ko kito.

Susiraukiau.

– Ką kita veiktum? Kažin, ar rasi geresnį darbą negu rū-
muose.

Pasigirdus beldimui į duris, Nina nebespėjo atsakyti į
klausimą.

Atsistojau, apsilvilkau švarkelį, norėdama deramai atrodyti,
ir linktelėjau Ninai, kad atidarytų duris.

Į kambarį šypsodamasi įėjo mama, tėtis sekė jai įkandin.
Šitaip būdavo visada. Per valstybines šventes ar oficialius pie-
tus mama laikydavosi greta tėčio arba įsitaisydavo už jo. Bet
įprastinėje aplinkoje, kur jie būdavo tiesiog vyras ir žmona, o
ne karalius ir karalienė, tėtis praleisdavo ją pirmą.

– Sveika, mama, – priėjau jos apkabinti.

Šypsodamasi mama užkišo plaukų sruogą man už ausies.

– Gražiai atrodai.

Išdidžiai atsitiesiau ir persibraukiau suknelę rankomis.

– Šios apyrankės čia tikrai dera, tiesa?

Mama sukikeno.

– Puikiai moki pasirinkti aksesuarus.

Retkarčiais mama leisdavo, kad išrinkčiau jai juvelyri-
nius dirbinius ar batus. Neturėjo tokio noro puoštis kaip aš

ir nekreipdavo tiek daug dėmesio į smulkmenas. Iš tikrųjų jai to nė nereikėjo. Man patiko jos klasikinis stilius.

Mama atsigręžė ir palietė Ninai petį.

– Gali eiti, – tyliai tarė.

Kambarinė nedelsdama padarė tūpsnį ir paliko mus vienus.

– Ar kas nors nutiko? – paklausiau.

– Ne, širdelė, mes tiesiog norime pasikalbėti akis į akį. – Tėtis mostu pakvietė mus sėstis prie stalo. – Norime šį tą aptarti su tavimi.

– Ką aptarti? Ruošiamės į kelionę? – Dievinau keliones. – Nejaugi galiausiai važiuosime į paplūdimį? Tik mūsų šeima?

– Ne visai. Niekur nevažiuosime, bet turėsime svečių, – paaiškino mama.

– Ak, svečių! Kas atvyks?

Tėvams susižvelgus, mama kalbėjo toliau:

– Juk žinai, kad padėtis šalyje dabar pavojinga. Piliečiai su nerimę ir nepatenkinti, o mes nežinome, kaip sumažinti įtampą.

Atsidusau.

– Žinau.

– Ieškome būdų pakelti jiems nuotaiką, – pridūrė tėtis.

Staiga pralinks mėjau. Nuotaika paprastai keliami rengiant šventes. Labai mėgau pokylius.

– Ką turite galvoje? – Mintyse jau kūriau naują suknelės modelį, bet greitai nuvijau tokias mintis šalin. Dabar turėjau sutelkti dėmesį į kitką.

– Na, žmonėms labiausiai patinka geros permamos mūsų šeimoje. Kai mudu su tavo mama susituokėme, šalis buvo

apimta džiaugsmo. Ar prisimeni, kaip, gimus Ostinui, žmonės šventė gatvėse?

Nusišypsojau. Gimus Ostinui, man buvo aštuoneri; niekad nepamiršiu, kokios linksmybės kilo, paskelbus šią žinią. Beveik iki aušros pro mano kambario langus sklido muzika.

– Tai buvo nuostabu.

– Buvo. O dabar žmonės žvalgosi į tave. Netrukus tapsi karaliene, – tėtis patylėjo. – Manome, jog galėtum nuveikti ką nors tokio, kad džiugintų žmones ir būtų naudinga tau pačiai.

Prisimerkiu, nesuprasdama, kur jis suka.

– Įdėmiai klausau.

Mama atsikrenkštė.

– Žinai, kad praeityje princesės būdavo ištekinamos už kitų šalių princų tarptautiniams ryšiams stiprinti.

– Bet taip būdavo praeityje, tiesa?

Mama nusijuokė, bet aš surimtėjau.

– Taip.

– Gerai, nes princas Natanielis panašus į zombį, princas Hektoras šoka kaip kerėpla, o jeigu princas iš Vokietijos Federacijos iki Kalėdų neišmoks rūpintis asmens higiena, išvis nebus kviečiamas.

Susierzinusi mama pasitrynė smilkinius.

– Idlina, tu pernelyg išranki.

Tėtis gūžtelėjo pečiais.

– Gal ir nebloga savybė, – tarė, mamai šnairuojant į jį.

Susiraukiau.

– Apie ką, po galais, jūs kalbate?

– Juk žinai, kaip susipažinau su tavo mama, – prabilo tėtis.
Pakėliau akis į dangų.

– Visi tai žino. Judviejų istorija kaip iš pasakos.

Išgirdusių šiuos žodžius tėvų žvilgsniai sušvelnėjo, veidus nušvietė šypsenos. Rodos, jie net palinko vienas į kitą; tėtis, žiūrėdamas į mamą, prikando lūpą.

– Atsiprašau. Nepamirškite, kad esat ne vieni.

Mama išraudo, o tėtis kostelėjo ir kalbėjo toliau:

– *Atranka* mudviem buvo labai sėkminga. Ir nors mano paties tėvai turėjo bėdų, jų santuoka irgi buvo sėkminga. Tai-gi... mudu viliamės... – Tėtis sudvejojo ir pažvelgė man į akis.

Ne iš karto suvokiau jų užuominas. Žinojau, kad kitados būdavo rengiama *Atranka*, bet toks dalykas nė kartelio nebuvo siūlomas mums, ką jau kalbėti apie mane.

– Ne.

Norėdama mane nuraminti, mama pakėlė rankas.

– Tiesiog paklausyk!

– *Atranka!* – plykstelėjau. – Kokia nesąmonė!

– Idlina, tu mąstai neracionaliai.

Dėbtelėjau į mamą.

– Jūs pažadėjote – *pažadėjote!* – kad niekada neversite manęs tekėti dėl valstybių sąjungos. Kuo geresnė *Atranka*?

– Išklausk mūsų, – ragino mama.

– Ne! – sušukau. – Aš to nedarysiu.

– Nusiramink, brangute.

– Nekalbėk su manimi šitaip, aš nebe vaikas!

Mama atsiduso.

– Bet elgiesi kaip vaikas.

– Jūs norite sugriauti man gyvenimą! – persibraukiau plaukus pirštais ir keliskart giliai įkvėpiau vildamasi, kad tai padės surikiuoti mintis. To negali būti. Tik ne man.

– Tai puiki proga, – neatlyžo tėtis.

– Jūs mėginate susieti mane su nepažįstamu žmogumi!

– Sakiau tau, kad spyriosis, – sumurmėjo jam mama.

– Įdomu, iš ko paveldėjo šį bruožą, – šypsodamasis atšovė tėtis.

– Nekalbėkite šitaip, tarsi manęs čia nebūtų!

– Atsiprašau, – pasakė jis. – Mes tik norime, kad apsvarstytum šį pasiūlymą.

– O Aurenas? Kodėl jis negali išsirinkti žmonos?

– Aurenas ateityje netaps karaliumi. Be to, ves Kamilę.

Princesė Kamilė buvo Prancūzijos sosto paveldėtoja, prieš kelerius metus pakerėjusi Aureną ilgomis blakstienomis.

– Tai tegu tuokiasi dabar! – maldavau.

– Kamilė taps karaliene, atėjus laikui. Jos, kaip ir tavęs, bus paprašyta išsirinkti vyrą. Jei galėtų rinktis Aurenas, pagalvotume apie vestuves, bet jis negali.

– O kaip Keidenas? Gal jam galima išsirinkti žmoną?

Mama nelinksmi nusijuokė.

– Keideniui tik keturiolika! Negalime šitiek laukti. Žmonėms reikia kokio nors jaudinančio reginio jau dabar. – Ji prisimerkusi nužvelgė mane. – Tiesą sakant, ar pačiai ne laikas pasieškoti vyro, valdysiančio šalį kartu su tavimi?

Tėtis linktelėjo.

– Tai tiesa. Šios pareigos vienai per sunkios.

– Bet aš nenoriu tekėti, – maldavau. – Prašau manęs neversti. Man tik aštuoniolika.

– Tokio amžiaus ištekėjau už tavo tėvo, – pareiškė mama.

– Aš nepasirengusi, – įtikinėjau. – Nenoriu jokio vyro. Prašau neversti manęs.

Mama palinko per stalą ir uždėjo ranką ant manosios.

– Niekas tavęs nenuskriaus. Pasitarnausi savo šaliai. Įteiksi dovaną savo piliečiams.

– Turi omenyje, kad turėsiu dirbtinai šypsotis, kai norėsis tik verkti?

Jos veide šmėstelėjo nepasitenkinimas.

– Šypsojimas visada įeis į mūsų pareigas.

Tylomis spoksojau į mamą ir laukiau geresnio atsakymo.

– Idlina, kurį laiką pagalvok, – ramiai pasiūlė tėtis. – Žinai, kad prašome labai daug.

– Vadinasi, galiu rinktis?

Tėtis giliai įkvėpė ir patylėjo, prieš prabildamas.

– Brangute, galėsi rinktis iš trisdešimt penkių kandidatų.

Pašokau nuo kėdės ir nudrožiau prie durų.

– Eikit lauk! – pareikalavau. – Nešdinkitės!

Netarę nė žodžio, tėvai išėjo iš kambario.

Negi jie pamiršo, kas aš tokia, kam ruošiama? Esu Idlina. Skriv, niekas neturės tiek valdžios kiek aš.

Jei tėvai mano, kad pasiduosiu be kovos, tai labai klysta.